

יום	יום להדרש	יום מוהר"ן	ליקוטי ח"א	ליקוטי ח"ב	מסנה ברורה	כוכבי אור	שולחן ערוך
שבת	ו"ט	ח.	קסד	קסד	חורה	תקעא	ש"א: א-ה
א	כ'	ה.	קסה	קסד	קלו:	תקעא	ש"א: א-ה
ב	כ"א	ט.	קסו	קסו	קלו:	תקעא	ש"א: א-ה
ג	כ"ב	ט.	קסז	קסז	קלו:	תקעא	ש"א: א-ה
ד	כ"ג	י.	קסח	קסח	קלו:	תקעא	ש"א: א-ה
ה	כ"ד	י.	קסט	קסט	קלו:	תקעא	ש"א: א-ה
ו	כ"ה	יא.	קע	קע	חורה	תקעא	ש"א: א-ה

בקרני אור

יו"ל ע"י קהילת חסידי ברסלב
בנשיאות הגה"צ רבי יעקב מאיר שכטער שליט"א

476 | פרשת פנחס | י"ט תמוז תשפ"ו

דבר המערכת

עלינו נפל חובת היום! אם אנו נתבעים על עיכוב בנין בית המקדש - כמו שאמרו חז"ל (ירושלמי יומא א, א) "כל דור שלא נבנה בית המקדש בימיו כאילו נחרב בימיו" - בהכרח שגם בידינו לתקן ולבנות. איננו יכולים לפטור עצמנו בכך שהלב הוא 'לב אבן' שאינו מרגיש בצער החורבן, אלא עלינו לעשות את שלנו: לומר תיקון חצות בחצות הלילה והיום; לדבר דיבורי התעוררות וכיסופים בפה; ולהטות אזנינו היטב להבין את גודל החורבן שאנו שרויים בו ולרצות להתעורר. ומכאן ואילך ה' יגמור בעדנו.

גם על אבלות זו אמורים דברי רבינו הקדוש (בחי מוהר"ן, תק"ח): "כשמתייגע האדם בתפלתו ואינו יכול להתפלל, אזי מוכרח לומר הדיבורים בפשיטות גמור בלי חיות והתלהבות כלל, ויאמר כך כמה תיבות ועניינים, ואם יזכה יוכל להתעורר אחר כך להתלהבות גדול על ידי זה".

ה' יודע יצרנו וזכור כי עפר אנחנו, הוא יודע באיזה שטף מים רבים אנו מצויים, כאשר מלבד הצרות הרוחניות הפרטיות שופץ עלינו מבל של גזירות רעות הנוגעות עד הנפש, ושאינו על פי כן לבנו לב אבן. אולם, עלינו מוטל לפחות לספר את זה עצמו לה' יתברך, ולצעוק את אשר כבר בשעתו זעק רבי נתן (בליקוטי תפלות, ח"א קמ"ד) מעומק לבו המדמם על "אשר כבר יצאה הגזירה ליקח בני ישראל לחיל למלחמה, וכבר נתקיימה הגזירה רעה ונתפסו כמה נפשות ישראל ונמסרו בידיהם כתוא מכמר". והוא משווע שם: "אוי לי וי לי, כי לבי קשה כאבן וגם בעת צרה ומצוקה כזאת ופחדים כאלה רחמנא לצלן עדיין איני זוכה לשוב אליך כראוי ועדיין נדמה לי כאלו איני בידי ח'ו, אוי ומו לי כשאני מרגיש בלבי כלל צרות ישראל, כי אני רואה ריחוקי ממך כל כך וקשיות לבי ובלבול דעתי עד שאני מרגיש בלבי צרות ישראל מרות וקשות וגדולות כאלה". ובתוך מרירות צעקתו שם הוא משתפר: "גיוואלד ריבוננו של עולם, וואס טוהט מען? גיוואלד גיוואלד, אוי אוי, ביטער, זייער ביטער, מען ווייסט גאר נישט וואס צו רעדן, דאס הארץ איז זייער פארשטיינערט".

אם הלב לב אבן - לא שוקטים, אלא צועקים את זה בעצמו לה' יתברך! וגם על זה אנו מובטחים שכל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה.

העורכים

פניני אור

אמרות מהורות מרביה"ק ותלמידיו

אפילו בְּבִין הַמִּצְרִים אֶסּוּר לְהִיט
בְּעֶצְבוֹת, רק לב נשבר!

(מכתבי רבי נתן ב"ר יהודה)

מפְכוֹן שְׁבִתוֹ הַשְּׁנִי

זהו השקר הגדול שמטריד את כל העולם בשוא ותוהו, וכתבערת דבריו של רבי נתן (בליקוטי הלכות, קריאת שמע ה-די): "צריכים להזכיר את עצמו האמת, שאי אפשר בשום אופן להמשיך לעצמו פרנסתו על ידי יגיעתו וטרחתו, כי הוא כפירה ח"ו לומר כחי ועוצם ידי עשה לי את החיל ח"ו רחמנא לצלן, רק צריכים להאמין בה' יתברך כי כל הפרנסה הוא מאתו יתברך לבד, ואפילו אם הוא בעל משא ומתן או מלאכה, אף על פי כן יידע האמת, כי לא בכח יגבר איש, ואם יעשה מה שיעשה אינו יכול לקבל פרנסתו על ידי יגיעתו וטרחתו לבד כי אם בישועת ה' וחסדו".

העדר אמונה זו הוא סוד עומק הגלות. כל הצרות וחרון האף בעולם ה"באים מהעדר אמונת ההשגחה, שכמוה כעבודה זרה. וכמו שרבינו הקדוש כותב שם (בליקוטי מוהר"ן ח"א סי' י"ג ה"ל): "להמשיך השגחה שלימה, אי אפשר, אלא עד שישבר תאוות ממון כו', וזה בחינת התגלות משיח, שאזי יתבטל חמדת הממון, וכל זמן שיש עבודה זרה זאת של ממון בעולם חרון אף בעולם, וכפי הביטול של עבודה זרה זאת כן נתבטל החרון אף ונתמשך חסד בעולם, וכשיתגלה חסד הזה יתמשך הדעת, שהיא בנין הבית, כמו שאמרו חז"ל מי שיש בו דעה, כאלו נבנה בית המקדש בימיו".

מכאן גם זכו לתקן בבית המקדש את תאוות הממון שמקורה וענינה חוסר אמונת ההשגחה, וממנה תוצאות כל החטאים שנובעים מפגם אמונת ההשגחה, וכפי שרבי נתן מבאר (בליקוטי הלכות, יבום א-ח): "בבית המקדש היה עשירות גדול ומופלג מאד מאד, כי שם התיקון של הממון והעשירות שהוא כלל כל התיקונים, כי בבית המקדש שם היה התיקון והכפרה על כל החטאים והפגמים שבעולם, שכולם כלולים בפגם עבודה זרה שהוא כלל התורה, היינו, בתאוות ממון ששם כלולים כל העבודות זרות, והבית המקדש שהוא בחינת עשירות דקדושה, שם היה התיקון על כל החטאים והפגמים שכולם כלולים בתאוות ממון, ועל כן עיקר הכפרה על ידי הקרבן שמביא מיגיע כפו וממונו".

המשך בעמוד ד'

אוי, הלואי שמשיח כבר יבוא ויגמרו כל הצרות הללו. יומם ולילה רובצים על לבו קשיי פרנסתו, מוחו עסוק ללא הרף במחשבות מרות על מצוקתו הקשה ואיך למצוא דרך לבסס פרנסתו, מה עוד יכול הוא לעשות כדי להתפרנס בריוח...

עומדים אנו בימי 'בין המצרים', הימים המיועדים לעבודת הרצון והכיסופים לבנין ירושלים ובית המקדש, הזמן המיוחד להתבוננות על האבידה הגדולה שאבדנו בחורבן קדושות אלו, ולעורר צער על כך שעדיין בניינם מתעכב בעוונותינו הרבים, להבעיר געגועים לביאת הגואל שיגאלנו בכלליות ובפרטיות ולצפות לבנין המלכות דקדושה בעולם.

אבילות זו היא הממשיכה ב'קום ועשה' את הארת הגאולה העתידה, ובונה כבר מעתה את קדושת בית המקדש הכללי והפרטי, וכפי שרבי נתן כותב (בליקוטי הלכות, השכמת הבוקר ב') על המובא בשולחן ערוך ש"ראוי לכל ירא שמים שיהא מצר ודואג על חורבן בית המקדש". "כי כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה כמשאחז"ל, נמצא, על ידי שמיצר ודואג על הבית המקדש, זה בחינת בְּיָנוּ".

אולם עלינו להבין, מהו עיקר קדושת בית המקדש, כדי לדעת על מה אנו צריכים לחכות ולצפות לבכות ולהתאבל.

רבינו הקדוש מלמדנו (בליקוטי מוהר"ן ח"א י"ג) שעיקרו של בית המקדש ותפקידו של משיח הוא להמשיך את אמונת ההשגחה בעולם. על אף שכולנו מאמינים בני מאמינים, אולם בעומק הלב עדיין צריכים אנו ליגיעה עצומה כדי להאמין באמת בהשגחת ה' בעולמו, להבין שהוא ורק הוא יתברך עושה ויעשה ברצונו לכל המעשים בכל מה שסובב אותנו, ואין אחד יכול להועיל ולהפסיד מאומה מבלעדי השגחתו יתברך.

אחד מעיקרי ההעלמה על אמונת ההשגחה היא טרדת הפרנסה, וכלשון קדשו של רבי נתן (בליקוטי הלכות, ברכות השחר ה-מה): "כי עיקר בחינת עבודה זרה ושמד הוא בחינת תאוות ממון וטרדת ומרירת הפרנסה, מה שהשטן והבעל דבר מפיל את כל אחד בדעתו לטבעיות ורוצה להרחיקו מאמונת ההשגחה והרצון העליון, ומחמת זה דואג תמיד על ממון ופרנסה, מחמת שרואה שעתה נתמטטה פרנסתו". נדמה לנו ח"ו שאנו הממונים על פרנסתנו, שהמשא מוטל על כתפנו ושהדאגה על כך היא דאגתנו, נוסף על כך שאכן ישנה חובת השתדלות מסויימת שגורמת לטעות ביתר שאת כאילו הכל תלוי בנו ח"ו.

לתגובות והערות
3323796@gmail.com
נתן לקבל את העיון באימיל מידי שבוע

הדל"נ 7:13 • נין ההמה 5:34 • מוזק"ש 8:15
צאת השבת 8:31 • צאה"ש לר"ת 9:06

אין כוחנו אלא בפינו! (ב)

וכאן המקום להזכיר להיזהר ג"כ לבלי להיות מה"מדברים" שעוסקים לדבר תמיד דיבורים בטלים ושיחות של הבל.

כי יש כאלה הרגילים תמיד להיות מה"מדברים", ואף מ"ראשי המדברים בכל מקום", ותמיד יש להם איזה ענין לעסוק בו; אם זה מענייני הפאליטיק של המדינות והמלכויות, אם זה מענייני הפאליטיק שיש בכל חצר וקהילה, ואם זה סתם מענייני העוה"ז.

ומלבד מה שע"ז נכשלים בוודאי בדיבורים אסורים רח"ל, **"בְּרֵב דְּבָרִים לֹא יִחְדַּל פֶּשַׁע"** (משלי י, יט). ואמרו חכמים: **"כל המרבה דברים מביא חטא"** (אבות א, יז). הרי שעצם הענין מה שהם עומדים ומבילים את זמנם היקר בדברים בטלים ושיחות של מה-בכך, הוא היפך רצון ה'.

וכדאיא בגמרא: **"תנו רבנן: ודברת בם - בם יש לך רשות לדבר, ולא בדברים אחרים ... אמר רבא: השח שיחת חולין עובר בעשה, שנאמר ודברת בם - בם ולא בדברים אחרים, רב אחא בר יעקב אמר: עובר בלאו, שנאמר כל הדברים יגיעים לא יוכל איש לדבר"** (יומא יט ע"ב).

וכבר כתב מוהר"ת בליקוטי הלכות (בית הכנסת ד, ח) שהאדם צריך לקדש את גופו שיהיה כמו הקלף של הספר תורה שאין כתובים עליו רק אותיות התורה ולא דברים בטלים, ואז יהיה קדוש בקדושת ס"ת ממש!

ואין לתאר ולשער גודל ההארה הרוחנית שמקבל מי שחוסם את פיו לבלי להיות מה"מדברים", הן שלא לדבר דיבורים רעים, והן שלא לדבר דברים בטלים. וכבר ידועים דברי הגר"א באגרתו: **"ועד יום מותו צריך האדם להתייטר, ולא בתעניתים וסיוגים רק בדרך פיו ובתאוותיו ... וזהו יותר מכל התעניתים וסיוגים בעולם. וכל רגע ורגע שהאדם חוסם פיו, זוכה בשבילו לאור הגנוז שאין מלאך ובריה יכולים לשער"**.

וגם הצלחה גשמית יש לו מזה, כמו שכתב רבינו בספר המידות: **"מי שאינו מדבר דברים בטלים מצליח בכל מעשיו"** (ספר המידות, הצלחה ג).

ועל אחת כמה וכמה, אותם בני אדם שהם בגדר **"בעלי לשון הרע"**, העוסקים למצוא תמיד את המומים והחסרונות של בני אדם ולדבר מזה - אשר דבר זה חמור הרבה יותר מסתם דיבורי לה"ר שהאדם מדבר לפרקים ח"ו.

ואותם הרגילים תמיד לדבר על מומי וחסרונות בני האדם, הם מסטרא ד"קץ כל בשר", כאשר לימדנו רבינו: **"כל המלשינות והרעות שדוברים על אדם ... הוא בחינת 'קץ כל בשר', שעושה קץ וסוף לכל בשר. ובני אדם שהם דנים את כל אדם לכף חובה, וחוקרים תמיד על חובות בני אדם, הם מבחינת קץ כל בשר. כמו שכתוב 'קץ שם לחושך ולכל תכלית הוא חוקר', שהוא חוקר תמיד לעשות תכלית וכליון לכל דבר, ולעורר דין ולהלשין ולקטרג. כמו שכתוב 'והרשעים כים נגרש כי השקט לא יוכל'. וצריך כל אדם לראות, לאכפא סטרא דקץ כל בשר, תחת הדיבור של הקדושה"** (ליקוטי מוהר"ן, לח).

וה' שונא וממאס בתכלית השנאה את אלו האנשים שהם מסטרא דקץ כל בשר, שהם **"מדברים"** דסטרא אחרא, שעוסקים תמיד להלשין ולרכל ולעורר דין רח"ל. וכדבריו הלוהטים של מוהר"ת בתפילתו להשם יתברך:

"כבר הבטחנתו ה' אלקינו שאתה חפץ חסד ואתה מרבה להטיב ורוצה אתה בתשובתן של רשעים ואין אתה חפץ במיתתם, ואתה שונא וממאס בתכלית השנאה והמאוס את כל מי שרוצה לעורר דין ולהלשין ולקטרג חס ושלום על בני ישראל עמך, ובפרט בשעה שהם נזופים מלפניך על ידי חטאיהם ופשעיהם ועונותיהם, אף על פי שחטאו לפניך באמת, אעפ"כ אין רצונך שיקטרגו על ישראל חס ושלום. ואתה בוחר ומקרב ומחבב את מי שמרחם אז על ישראל ועוסק ללמד זכות עליהם בעת ההיא, ומוסר נפשו להעתיך עבורם, ולהפציר אותך בשבילם, כמו משה רבינו ע"ה שמסר נפשו על ישראל והתפלל עליהם תמיד, אפילו בעת שעשו מה שעשו. ואתה ברחמך שמעת תפילתו תמיד, וחייבת אותו בכל מיני חיבה בשביל זה" (ליקוטי תפילות, לח).

בשבוע שעבר ביארנו עד כמה גדול כח הדיבור, אשר על ידו יכולים לכבוש את כל המלחמות הרוחניות ולהתהפך מרע לטוב ממש.

והנה, כשם שלצד הטוב, יש לדיבור כח עצום, כך לאידך גיסא, לצד הטומאה רח"ל, יש לדיבור כח עצום. וכמו שאמר החכם מכל אדם: **"מִתְּחִיל לְשׁוֹן" (משלי יח, כא). ודי לנו אם נזכיר רק ב' עניינים נוראים מדברי רבינו בענין הנזק הרוחני העצום שנגרם ע"י פגם הדיבור:**

א. מפגם הדיבור באים כל הקטרוגים וכל הנסיונות רח"ל, כאשר לימדנו רבינו: **"כשפוגמין בהדיבור שהוא רוח פיו של הקדוש ברוך הוא, אזי על ידי הפגם נעשה מרוח פיו רוח סערה. ורוח סערה הזה הוא המקטרג הגדול, שממנו באים כל הקטרוגים וכל הנסיונות, והוא מְסַעֵר גופיה דְּבַר נֶשׁ. וכל המלשינות והרעות שדוברים על אדם בא מרוח סערה הזה, כי הוא בחינת 'קץ כל בשר', שעושה קץ וסוף לכל בשר. וכל זה בא על ידי פגם הדיבור"** (ליקוטי עצות, דיבור ו. ע"פ ליקוטי מוהר"ן, לח).

ב. הדיבורים הרעים עושים 'כנפיים' לנחש הקדמוני שיכול לעופף ולהזיק רח"ל, וגורמים להתפשטות הפילוסופיה והאפיקורסות רח"ל. כאשר לימדנו רבינו: **"על ידי דיבורים רעים, כגון: לשון הרע, רכילות, שקרים, ליצנות, חנופה, או מבייש פני חברו ברבים בדברים, וניבול פה, ודברים בטלים, ושאר דיבורים רעים, ובפרט כשמדבר לשון הרע על צדיקים וכשרים, על ידי כל אלו הדיבורים רעים עושים כנפיים להנחש שיכול לעופף ולהזיק להעולם מאד ח"ו. היינו שעל ידי זה מתגברת ומתפשטת חכמת הפילוסופים והאפיקורסים בעולם, שהם הם בחינת הנחש הקדמוני, שמתגברת ומעופפת חכמתם הרעה ח"ו על ידי דיבורים רעים הנ"ל, ומזיקים מאד מאד להעולם. אבל על ידי דיבורים קדושים עושים כנפיים דקדושה"** (ליקוטי עצות, דיבור יד. ע"פ ליקוטי מוהר"ן, סג).

פניני התחזקות והתעוררות

שנערכו ונעבדו מתוך איצרות שיחותיו של הגר"מ שכטער שליט"א

שביבי אור

פניני פרק אבות - פרק ב'

חמר - תמן מתבעו סמנים [במקום שאין יין - שם מחפשים רפואות]. ומפרש ע"ז הגר"א מוילנא זי"ע: בראש כל הרפואות אני מייעץ תורה שעליה נאמר **"וְיִחַבֵּץ כִּיָּין הַטּוֹב"** (שה"ש י, ז). וכן במקום שאין שם תורה - שם מבקשים עצות נגד היצר הרע, וכמו שאין אדם יכול להלחם עם שונאו בשעה שהוא מעונה ממזונא דגופא - כן ממש לא יוכל האדם להלחם עם יצרו הרע הרוצה לאבדו משני עולמות אם הוא מעונה ממזונא דנשמתא, מתורתנו הק'.

וצריכים להאמין ולדעת בפשטות, שפרשה חומש ורש"י זה מזונא דנשמתא. וכן סוגיא בגמרא, וכן תוספות וכדומה. והגם שלבנו מטוטטם, ואין זה חידוש בשעה שמלאה הארץ זימה, והעצה היא להרבות בתורה, כי התורה מזככת. כי הגמרא אומרת (ברכות ה"א) העוסק בתורה יסורין בדלים ממנו עיי"ש. ומזה מובן שגם אמנם יש תועלת של יסורין שממקין עוונותיו של אדם - אבל לימוד התורה מזככת את הגוף, וחוסכין עיי"ז את המירוק ע"י יסורין.

עכשיו נזכרתי שגמרא מפורשת היא (סנהדרין צט ע"ב): אמר רבא, כולוה גופי דרופקתי ניהו [כל הגופים לעמל נבראו] טובי לדזכי [אשרי הזוכה] דהוי דרופקתי דאורייתא [שעמלו בתורה], עיי"ש. ושם מביאה הגמרא את הפסוק (איוב ה, ז) **"כִּי אֶם לְעֵמֶל יוֹלֵךְ"**. וראיתי עכשיו שסיפא דהאי קרא הוא **"וְכָבֵד גִּוְשָׁךְ יִגְבְּהוּ עוֹף"** שמזה גופא למדים שיסורין בדילין מיניה, כי התורה מזככת במקום יסורין, ואשרי מי שעמלו בתורה, ומרבה תורה מרבה חיים (אבות פ"ב, משנה ז).

אמרת פנים, שמה שראא רבי עקיבא את האבן שניקב ע"י המים, ומזה עשה ק"ו שהתורה תנקב את לבו להשי"ת - לא היה זה בדרך של 'התעוררות', כי מובן שמתחילה כבר רצה להתקרב להשי"ת, אלא שהתייאש בזה שלא יוכל להסיר את טמטום לבו לב האבן, ואז אדרבה, ע"י שראה שהמים ניקבו את האבן קיבל 'התחזקות' - שא"כ בודאי תוכל התורה הקדושה לנקוב את אבן לבו שיתעורר להשי"ת. כי יש מקום להתעורר להשי"ת מכל תיבה של התורה הקדושה, וזו היתה התחזקות גדולה עבורו לקבל על עצמו עול תורה.

ומובא מוהר"ת ביאור על המאמר **"טוב מעט ככוונה מהרבות שלא ככוונה"** - היינו שמהרבה שלא ככוונה יוצא מעט ככוונה. (אוס"מ מכתב ל"ז).

"מרבח תורה מרבח חיים"

"מובא משל לאדם שלא ידע שיש סוג רכב כזה הנקרא [באן]. פעם אחת לקחוהו כשהוא ישן ושמו אותו ברכבת. כאשר הקיץ וקם משנתו בעודו ברכבת, והנה הוא מתבונן מסביבו רואה שהוא נמצא בבית מסוים שלא הכיר כמותו, ומחלון הבית הזה הוא רואה בהתפעלות איך ששדות ובתים ועצים רצים במהירות, עד שהיה יכול להעיד בבית-דין בעדות גמורה שכך ראה, שהוא עמד על עמדו ועצים ובתים רצו... לא כן אם היתה לו ידיעה מוקדמת מבחוץ, בטרם שהוכנס לרכבת, שה"בית" שהיה בו היא סוג מרכבה כזאת "באן", שהוא 'בית שֶׁרֶץ', וכל מה שראה שהם רצים הוא להיפך, שהם עומדו, אלא שכך נדמה לו מחסרון ידיעה מבחוץ.

כך אנו הברואים חיים בדמיונות ומחשבות שוא, כי אנו נמצאים בפנים עלמא דשיקרא.

ועל זה כשמשח עלה למרום, כמו שכתוב: **"עִיר גְּבוּרִים עֲלֶה חֶכֶם"** (משלי כב, וכמ"ש **"עֲלִיתָ לְמָרוֹם שְׁבִית שָׁבִי"** [תהלים סח, ט] ופרש"י 'את התורה'. אזי התבונן היטב וראה את הבריאה האמיתית ואיך אנשי העוה"ז בהבל מבילים את ימיהם. ורק ע"י התורה שהוריד לעמו ישראל, נתגלה האמת גם לכל הקרובים אל התורה, שהם יודעים מה נעשה בעוה"ז ומה מטרת החיים האמיתית, לא כאותו שנקלע לראשונה בחייו ל"באן" (עיי' בשיד שלפני לק"מ בקטע 'נמוסי הדתות לא ישוו וכו' משה עלה למרום וכו').

ומוהר"ת מדמה את חכמות העולם הזה - אפילו את החכמות היפות - לאחד שהמציא חכמה נפלאה ועמוקה ונאה איך לתלות את עצמו רח"ל... כן הם החכמות שאין מביאין את האדם לתכליתו הניצחית כי אם כלשון המובא בלק"מ סי' כ"ג בשם התיקונים (מתקין ג' בה"א) התיקונים האחרונים בזה"ל **"חייכית בהון בעותרא דהאי עלמא ולבתר קטילת לו"** (משחקת בהם בעשירות של העולם הזה, ואח"כ הורגת אותם) כן הן החכמות מבחי' **"וְהִנָּחֵשׁ הָיָה עָרוֹם"** (בראשית א, ג). ו**"מרבח תורה מרבח חיים"** (אבות פ"ב משנה ז), היינו 'עיקר החיים', שהם חיים ניצחיים. (אוס"מ מכתב ל"א)

הנה חז"ל אמרו (ב"ב נח ע"א): בראש כל אסון - אנא חמר [בראש כל הרפואות - אני יין] באתר דלית

סכנות בבין המצרים

אז"ל (כותב: ראיתי בספר משא חיים למרן **החבי"ף** שעשו הסכמה ותקנה בכח תורתנו הקדושה שמיים שבעה עשר מתמוז עד אחר ט' באב לא יוכל שום בר ישראל לטייל בגנות ופרדסים ועל שפת הים והנהר ולא לגנו בשום ניגון זולת בשעת ברית מילה בלבד, ובשבת שחל י"ז בתמוז בתוכה חייבים להכריז הסכמה זו בבתי כנסיות והעובר על זה מלבד שעובר על דברי רז"ל עוד בה הרי זה עובר על הסכמת ותקנת הקהל ועונשו יענש ככל אשר יושת עליו על פי בית דין ובריוריו הקנסות. עכ"ל.

ואף **שהחזון איש** ז"ל היה נוהג להתרחץ בים בבין המצרים עד ראש חודש אב, הוא עשה כן לצורך בריאות שהיה צריך לזה (ארחות רבינו ח"ב עמ' קס). אמנם בשם **הגר"ש וואזנר** ז"ל מובא שהתיר ללכת לים אך הזהיר ביותר שלא להיכנס לסכנה (מבית לוי ח"ג עמ' כב).

ובספר טעמא דקרא (סו"ה אות מב) מובא עוד **שהחזון איש** לא היה ניחא ליה שילכו בין המצרים לחפש דידה חדשה. ומצינו ב**שו"ת אבני צדק למרן הייטב לב** ז"ל (ע"ד סי' מד) שהחמיר אפילו בימי הספירה שראוי להימנע שלא להיכנס לדירה חדשה, והוא כל שכן ממה שנהגו שלא לומר שהחיינו על פרי או מלבוש בימים אלו, דלא מסמני מילתא. הש"ת יהפוך ימים אלו לששון ולשמחה.

יח. כלי שני שמעורב בתוכו דבר חריף. יש אומרים שמבשל כל הדברים אם הוא חריף הרבה (משנ"ב סימן שכא ס"ק סח, בשם הפרי מגדים א"א ס"ק כד). ויש מקילים בזה שדינו ככלי שני רגיל (שפ"ד י"ד סי' סט ס"ק לו ומש"ז סו"ה תנב ד"ה יש כלי שני).

יט. דבר גוש בכלי שני. לדעת רוב הפוסקים אינו מבשל (רמ"א סימן קה ס"ג וסימן צד ס"ז ועיי"ש במש"ז ס"ק יד דדוקא בצירוף דחוקא י"א דמבשל, וע"ע בחו"ד סימן צא ס"ק ה), אמנם אף על פי כן כתבו הפוסקים שיש להחמיר בזה בשבת (משנ"ב ס"ק מה).

כ. עירוי מכלי שני. אינו מבשל כלל רק לדברים דקים ורכים שנגמור מלאכתם על ידי העירוי שנעשים על ידי זה ראוי לאכילה, כמו על ידי טייל"ע ודבר שהוא דק ורך ביותר (משנ"ב ס"ק לב ט"ב הל"ל ס"ד ד' וקולייס).

כא. כלי שלישי. הרבה נוהגים להחמיר שלי לעשות טייל"ע גם בכלי שלישי שעניינו רואות דמתבשל בכלי שלישי, ומטעם זה יש שנוהגים גם מכלי רביעי (עפ"י הערה"ש סעיף כח ועי' חו"א"ש שם ופ"ת י"ד סי' צד סק"א אבל עי' אגרות משה ח"ד סימן עד שהשיג עליו).

כב. דבר גוש בכלי שלישי. במשנה ברורה (סי' תסז ס"ק כד) החמיר בחמץ בפסח, וצ"ע אם זה גם מבשל.

ימי בין המצרים הם ימים העלולים לפורענות וראוי להימנע מלעשות בהם דברים מסוכנים, ואף שבכל ימות השנה יש דברים שמותר לעשות לצורך פרנסה וכדומה אף אם עלול להיווצר מהם סכנה. כפי שכתב **הנודע ביהודה** (מהדו"ת י"ד סי' י) שמלשון הפסוק 'ואילו הוא נושא את נפשו' נלמד שמותר להכניס עצמו לצורך פרנסה לחשש רחוק של סכנה, **ובחזון איש** (הל' אישות סי' לו) כתב בדבר טבעו של עולם אומרים שומר פתאים ה', אם זהו רגילות חיי האדם שרבים דשו בהם, בימים אלו ראוי להיזהר ביותר.

ונפסק **בשולחן ערוך** (סי' תקנא סי"ח) שיש להיזהר באלו הימים שלא לילך יחידי מד' שעות עד ט' שעות ביום [מחוץ לעיר], ואין להכות התלמידים אפילו ברצועה קטנה. ולכן ראוי מאוד למי שצריך לעבור ניתוח או טיפול רפואי שיש בזה סיכון לדחות את הטיפול עד אחר תשעה באב אם הטיפול סובל דיחוי. **ובמקור חיים להחזון יאיר** (שם) כתב שמטעם זה יש להזהיר את הילדים שלא יזרקו חפצים זה על זה לשם משחק.

וכתב **המקור חיים** (שם סי' ד) שנמנעים מלרחוץ בנהרות מפני הסכנה כי העת מסוגל לרעה. ע"כ. ולכן רצוי מאוד למנוע מלערוך טיולים במקומות אלו בימי בין המצרים.

ובשדי חמד (פאת השדה מערכת ביהמ"צ

יד. כלי שני שהיד סולדת בו. מן התורה אינו מבשל, אבל מדרבנן אסור ליתן לתוכו שום מאכל או משקה דמיחזי כמבשל (שו"ע ס"ד).

טו. ויש חומרא נוספת בכלי שני שאלו המאכלים שקלים להתבשל ונעשים ראויים במעט חום אסור ליתנם בכלי שני מן התורה (שו"ע ס"ד). ומטעם זה החמיר הרמ"א (שם) שלא ליתן בפת בכלי שני, וכן מלח מחמירים לכתחילה (ס"ט). ופסק **המשנה ברורה** (ס"ק מב) שיש לחוש לכל הדברים שהם בכלל קלי הבישול, שאין אנו בקיאים מה נקרא דבר רך, ואף **שהחזון איש** (סימן נב ס"ק יח) חולק על חומרא זו שאין לחוש רק בפת וביצה, למעשה הסכים להחמיר בכלי שני.

טז. אכן 'תבלין' שעשו רק לתקן הקדירה אינו אסור משום מיחזי כמבשל שאינו נראה כאילו נותנו שם לחממו (משנ"ב ס"ק לד). ואינו בכלל קלי הבישול. וכן יין ושמן מותר לתוך כלי שני ולא מיחזי כמבשל ואינו בכלל קלי הבישול (ביה"ל סי' ד"ה אסור). ולדעת **השולחן ערוך הרב** (סי"ב) אין בכל המשקין החומרא של קלי הבישול, אך לדעת **המשנה ברורה** (משנ"ב ס"ק ג' וט) אין להקל רק בלח שנתבשל ונצטנן.

יז. כלי שני שהיד נכוית בו. דהיינו שהוא כל כך רותח שברגע שנוגעים בו באצבע נכווים ממנו ולא רק סולדים מחמת רתיחתו. מחמיר **החיי אדם** דדינו ככלי ראשון, והביאו **המשנה ברורה** (ס"ק מח).

כללי הלכות בישול בשבת

ולמעשה יש להקל (משנ"ב ס"ק סד ושעה"צ ס"ק פט).

ז. עירוי לח ישיר מכלי ראשון שהיד סולדת בו לתוך כלי שני. יש מחלוקת בראשונים אם עירוי מכלי ראשון שלא נפסק הקילוח מבשל את המאכל התחתון כדי קליפה, ולמעשה נפסק להחמיר דמבשל מן התורה, ואם עשה כן בשבת נאסר התבשיל אפילו בדיעבד (שו"ע סעיף י' משנ"ב ס"ק לט ועד).

ח. עירוי מכלי ראשון הנ"ל אלא שנחלז מקודם על גבי כלי צונן או דבר אחר. יש אומרים שאינו מבשל אפילו היד סולדת בו כיון שהלך על דבר קר טרם הגיע למאכל שבכלי שני (ש"ך ביו"ד סימן צה ס"ק יח), ויש אומרים שמבשל (פמ"ג שם). ובדיעבד יש להתיר התבשיל (כ"מ במשנ"ב ס"ק עד).

ט. עירוי מכלי ראשון על גבי מים או נוזלים אחרים. מותר לערות מים חמים מכלי ראשון לתוך מים צוננים אם לאחר העירוי ישארו המים שבכלי שני פחות מיד סולדת, דמיד מתערבים מים החמים בצוננים ומצטננים (ביאו"ה סי"ב ד"ה והוא, וסי"א ד"ה אבל), ויש מקילים אפילו אם יש בכלי שני רק מים צוננים מועטים ויחממו בשיעור של יד סולדת, ולמעשה יש להחמיר לכתחילה במים מועטים (שם).

י. עירוי מכלי ראשון שנפסק הקילוח בשעת העירוי בין הכלי ראשון לכלי שני. אינו מבשל כלל אפילו אם בא העירוי מכלי ראשון שעל האש (פמ"ג ביו"ד סי' סח וכו' במשנ"ב ס"ק עד). ודוקא עירוי מדבר שנתבשל בכלי, אבל נטיפה מצלי שעל האש ממש יש להחמיר שהנטיפה מבשל בכל מי שפוגע (עי' פסחים עו. וברמ"א י"ד סוסי"ב צב וכו' האגלי טל וחזו"א י"ד סימן ט).

יא. עירוי דבר גוש מכלי ראשון. אסור להעביר דבר גוש חם מכלי ראשון לתוך מאכל גוש שבכלי שני שלא עבר תהליך בישול, לדעת הרבה פוסקים דבר גוש מבשל גם בכלי שני, ונמצא שהדבר גוש מבשל המאכל שבכלי שני (משנ"ב ס"ק מה) ואפילו למאן דאמר דאינו מבשל בכלי שני מכל מקום על ידי עירוי כן מבשל (ערוה"ש סי' קה סכ"ז). ואף שיש מהפוסקים הקדמונים שהקילו בזה (עי' שפ"ד י"ד סי' קה ס"ק ז במש"ז סוסי"ט, ועוד הרבה), ולכן אין לאסור התבשיל בדיעבד מכל מקום יש להיזהר בזה לכתחילה.

יב. ומכל מקום צלי שבא מן האש בעצמו בלי הפסק כלי ודאי מבשל כשפוגע במאכל שבכלי שני, ואוסר אפילו בדיעבד (אגלי טל וחזו"א ה"ל, וכן מבואר במשנ"ב ס"ק קיח).

יג. עירוי על ידי שאיבת כף מכלי ראשון. כף שנתחב לתוך כלי ראשון והוציאו עמו מאכלים או משקים הוא ספק אם דינו ככלי ראשון או ככלי שני, ולגבי הכף יש להחמיר שאין ליתן מאכלים ומשקים לתוך זה (משנ"ב ס"ק פז), אבל לגבי הקערה שעירוי לתוכה מהכף יש להקל להחשיב הקערה ככלי שלישי ומותר לתת לתוכה קלי הבישול (ס"ק מה, ועי' סי' רגז ס"ק פד).

חז"ל העמידו כללים בהלכות בישול באיזה דרגת חום נקרא בישול שהיה חייב עליה בשבת, ואמרו שחום שהיא פחות משיעור יד סולדת, כלומר שאין היד סולדת מחום האש כשנוגע בו אינו מבשל. ואילו דרגת חום שהאצבע סולדת כשנוגע בו, שזה נקרא יד סולדת בו יש בו יכולת לבשל אפילו שאינו על האש.

אמנם אין זה תלוי בחום רתיחה בלבד, אלא כפי מה שהוא יותר קרוב לאש, שכל שנמצא יותר קרוב למצב שהיה על האש מבשל יותר, וכמה שהוא יותר מופלג ממצב שהיה על האש מבשל פחות, כי מיד שנסתלק מהאש הוא הולך ומתקרר וסופו שיתקרר ולכן ממחר בכל שלב להצטנן וכל שכן שאין כח בחומו לבשל דברים אחרים (חי"ה ר"ן חולין ק"ג). ואין הדבר תלוי לפי הבחנת העין רק כפי הכללים שהגדירו חז"ל בדרגות כלי ראשון וכלי שני שליש, כדלהלן;

א. כנגד האש ונעשה חם עד כדי שהיד סולדת בו זהו עיקר הבישול שהוא אב מלאכה מדאורייתא, ומי שנותן מאכל או משקה כנגד האש ונעשה חם יד סולדת חייב.

ב. על האש ונעשה חם קצת פחות מיד סולדת. יש ראשונים שהתירו ליתן מאכל כנגד האש אם נזהר להורידו מן האש קודם שיהא היד סולדת בו, [כמובן לא על האש או הפלטה ממש! ששם יש חשש איסור נתינה לכתחילה המובא בס' רנ"ג]. אבל להלכה נפסק כדעת רוב הראשונים דאסור מדרבנן להניח מאכל או משקה שם שמא ישכח עד שיהא היד סולדת בו (סי' שח סי"ד ומשנ"ב ס"ק טד).

ג. אמנם מאכל או משקה שאם יניחנו עד שהיד סולדת בו יהיה נפסד, מותר להניח ואין חוששים שמא ישכח (משנ"ב ס"ק צא), **ובחיי אדם** (כלל כ' דין יג) מקיל להניח לח שנצטנן לצורך חולה שאין בו סכנה, רק שיהא נזהר להורידו קודם שיבוא לידי יד סולדת.

ד. כלי ראשון שהעבירוהו מן האור ועדיין היד סולדת בו. אסור ליתן דברים שלא נתבשלו או לח שנצטנן לתוך כלי ראשון שהעבירוהו מן האש, דהגם שאינו על האש עדיין יש בו כח לבשל מן התורה (עי' מג"א סק"ט ומשנ"ב ס"ק יז וכן פסק הפרי מגדים במש"ז ביו"ד סוסי"ט סח ד"ה הנה הפיר"ח). חוץ ממלח שיש אומרים שאינו מתבשל בכלי ראשון שאינו על האש, אמנם למעשה נפסק שהמחמיר תבוא עליו ברכה (משנ"ב סק"א).

ה. ומותר לשפוך מים צוננים מרובים לתוך כלי ראשון שיש בו מים חמים מועטים, באופן שלאחר השפיכה לא יגיעו המים לשיעור יד סולדת, אלא שיש להיזהר לשפוך הרבה מים צוננים בבת אחת שלא יספיקו להתבשל (שו"ע ס"ב ומשנ"ב סק"ג).

ו. כלי ראשון שהעבירוהו מן האור וכבר אין היד סולדת בו. יש מחמירים שאסור ליתן בתוך כלי ראשון שום מאכל שלא עבר תהליך בישול, אפילו שכבר נצטנן קצת ואין היד סולדת בו, שעשו הרהקה לכלי ראשון,

רבי נחמן טולטשינער (ל"ב)

"להתחיל עסק כזה בזמן הסתרת
האמת כזה"

וכל זה מבואר במכתבו של מוהרנ"ת,
זה לשונו:

"ג' דברים, תר"ב טשעהרין. רב שלום
לאהובי בני חביבי הרבני וכו' מו"ה יצחק
נ"י, עם כל יוצאי חלציו שיחי'. הן היום
זה סמוך קבלתי מכתבו האחרון היקר
בעיני ביותר, כי הודעתני שם מביא ר'
נחמן ידידי לשלום, וגם מכתבו קבלתי,
וכל מה שנאמר שם בענין הספרים ...
ואין אתי יודע מה לדבר עתה, כי בוודאי
מאליכם תבינו ריבוי פיזור דעתי בענין
העסק שלנו, אשר מלבד מניעות מחמת
ממון וכו' אשר כבדים עלי מאד לשאת,
קשה מן הכל הוא חלוקת עצתי להתחיל
עסק כזה, בעת הסתרת האמת כזה וכו'.

ועדיין לא דיברתי מזה העסק פה מחמת
שאני צריך להתיישב הרבה, ולבקש
הרבה מהשם יתברך שישם מלין בפי
לדבר עמהם באופן שאפעול כרצוני,
וחסדי' גדולים ונפלאים ונוראים מאד
שעושה עמי בכל יום ועת.

"ראה ורעד יבוא בי להתחיל
מחדש"

והנה עתה נתאחרתי קצת בתפילתי,
ואחר כך נתאחרתי בסעודתי מחמת
שהייתי עוסק לכתוב נפלאות ה' שעזרני
לחדש בעתים הללו, ובזמן כך הגיע לי
מכתביך הנ"ל ומר' נחמן נ"י מקרעמיניץ,
והכל כלול יחד, כי מה שהייתי עוסק
בכתבתי שייך לכל זה לכל הרעש הגדול
שמרעישים עלינו חינו, ועתה איני יודע
כלל מה לעשות ומה לדבר, כי מאליכם
תבינו שהרבה החליש דעתי בתחילת
מכתבו שכתב מגודל הרעש שהיה עד
שהוכרח לגנוז וכו', ואם לא ביאר היטב
ממי היה הרעש ועל מה, ממילא מובן
שהיה מחמת המחלוקת, ועל כן תסמך
שערות ראשי מזה, יראה ורעד יבוא בי
להתחיל מחדש וכו' עיי"ש.

"אני חזק בדעתי בעזה"י ובשיעוטי
הנפלאה"

אך מדה טובה מרובה, כי בסוף המכתב
כתב מעוצם ההשתוקקות של השרידים
הנקראים בשם ה' וכו' וסיים דברי
קדוש וז"ל: "אך אף על פי כן אני חזק
בדעתי בעזרת השם יתברך, ובשיעוטי
הנפלאה להכניס רצוני בזה לעסוק בזה,
ולה' הישועה שנזכה להתחיל ולגמור
להתחיל ולגמור וכו' וכו', כי אתה מרום
לעולם ה'".

נערך ע"י דר"ה רבי נחמן שווארצין שליט"א
בעמ"ס "אוצרות עולם לתורתו".

הרה"ק רבי שניאור זלמן מלאדי זיע"א (ב)

ואני אתנהלה לאיני

באותם הימים שבהם החל רבי שניאור זלמן לדרוש קרבת אלוקים
החלו להתפרסם בעולם היהודי שמם ושמעם של שני הגדולים
שהעניקו חמה בקומתם, האחד, ה"ה הגאון הנודע רבי אליהו
מווילנא זי"ע שנודע למשגב בשם 'דער ווילנער גאון', ולעומתו
נודע שמעו של המגיד הגדול רבי דוב בער מעזריטש זי"ע, ממשיך
דרכו בקודש של אור שבעת הימים הבעל שם טוב הקדוש. התלבט
אפוא רבי שניאור זלמן היכן לפנות, אמנם עקב היותו שקוע כל
כולו בלימוד התורה חשב הוא לנכון לצאת לכיוון ווילנא למשכנו
של הגאון להשתלם במעלות התורה. הוא נמלך באשתו וזו שהכירה
בטיב בעלה וידעה את משאת נפשו לעלות ולהתעלות בתורה ויראה
הביעה את הסכמתה לכך, וישת אל וילנא פניו ואל הדרך שם פעמיו.
או אז הגיע אליו אחיו רבי יהודה לייב בטענה ניצחת: "הרי הבריות
אומרות שבווילנא מלמדים איך ללמוד, ואילו במעזריטש מלמדים
איך להתפלל. אחי יקרי, דומה, שללמוד יודע הנך, אולם דעת איך
להתפלל ודרכה של חסידות זאת עדיין לא למדת. אם כן אפוא זאת
עשה ופנה לכיוון מעזריטש". רבי שניאור זלמן סבר וקיבל, ושינה
את ייעדו לעבר מעזריטש, כשאחיו רבי יהודה לייב אף הוא מצטרף
אליו.

זוגתו הצדקנית של רבי שניאור זלמן מסרה את רוב רכושה בסך
שלושים רובל על מנת לקנות לבעלה סוס ועגלה כדי לצאת למסע
הארוך בניחותא. בהיותם על אם הדרך כרע הסוס ומת, רבי שניאור
זלמן פנה אל אחיו ושאלו האם קיבל את רשות זוגתו לנסיעה זו,
ומשנענה בשלילה, אמר לו: "אם כן רמז הוא מהשמים שעליך לשוב
לביתך לקבל רשות מזוגתך ואני אתנהלה לאיני, ותדע נאמנה שכל
מה שאלמד במעזריטש אשוב ואלמד עמך". ומכיון שהיה מחוסר
ממון נאלץ רבי שניאור זלמן להמשיך בדרך רגלי, דבר שהיה כבד
עליו עד מאוד, ולאחר הליכה ארוכה ומייגעת הוא מגיע למעזריטש.

בחיכו של המגיד ממעזריטש

עם הגיעו למעזריטש פונה הוא לבית המדרש ומתיישב ללמוד
כאשר באמנה אתו, השעות חולפות ואילו מצטרפים לימים ורבי
שניאור זלמן שקוע בלימודו בכל זמן ועידן. את דרך העבודה של
החסידים שמקדישים שעות ארוכות להכנה לתפילה ולאחר מכן
תפילה ארוכה ונלהבת, דבר שהוא לא הסכים לכך עד כה - הוא לא
סבר - 'תורה מה תהא עליה' היה מהרהר בינו לבין עצמו. וכעבור
שבועיים בהם ישב ולמד בהתמדה רצופה, כשהוא לא מצליח
להסתגל לדרכי החסידים ולאחרם ושיגם, הוא מחליט שכאן אינו
מקומו והוא מתכוון לשוב לביתו בוויטעבסק. בכל אותה העת המגיד
מצדו אף לא ניסה לקרבו, ואף לא עורר את שאר התלמידים לכך.

המשך מעמוד א'

ה' יתברך משגיח עלינו באהבה תמיד בעיני פקיתא. ואמונה זו
היא נקודת הגאולה והמתקת הדינים כולם.

במקום לצפות 'לאגולה' כזו שתמלא את פתיות מאוויי לבנו
בדמיון הפרנסה, נצטק ונחכה ונעורר רצונות מתי נזכה לעשירות
האמיתית של 'שמח בחלקו' הנובעת מבטחון ואמונה פשוטה
בהשגחה פרטית שהיא עיקר הכל.

בפרשתינו אנו מעוררים את כח קדושת המועדים כולם ובתוכם
את שלוש הרגלים, שעל ידם "נתגלה שהכל מתנהג על ידי רצונו

על אופן התנהלותו ושיטת קירובו של המגיד הגדול את תלמידיו
שבדרך כלל היה זה בעקיפין ולא במישרין, ניתן ללמוד ממה שרבינו
הק' דיבר בקדשו (בתורה קס"ב ליקוטי מוהר"ן קמא): "בימי המגיד זכרוננו
לברכה, היה איש עשיר ומיוחס, והיה מתנגד לאנשי המגיד, וסיפרו
לו אנשי מזה האיש, ואמר להם שיראו לקרב אותו אליו, ולהשתדל
בזה מאוד ולהתפלל להשם יתברך שיעזור להם, וכן עשו עד שעזרם
ה'. שהביאו אותו להמגיד, זכרוננו לברכה, ונעשה איש כשר ירא
שמים" וכו', עיי"ש.

הושיעני כי חסיד אני

וממחשבה למעשה, רבי שניאור זלמן עוזב את בית המדרש
במעזריטש ופונה לאכסנייתו לילך ולשוב לביתו. מכיון שלא קשר
שום קשרים לא עם המגיד ולא עם החבראי הקדישא, הוא גם לא חש
צורך להיפרד ממי מהם ויוצא לדרך. לפתע, נזכר הוא שהשאר דבר
מה בבית המדרש ושב לקחתו. או אז נגלה לו המראה: המגיד יושב
על מקומו ולפניו מונחת ריאה של בהמה שאחד מבני העיר הביא
לשאול על כשרותה, המגיד בודק את הריאה ותוך כדי הבדיקה הוא
חוזר וחוזר את כל שיטות הפוסקים בנוגע לשאלה זו - הראשונים
והאחרונים בגאונות ובראיות עצומה, ולאחר מכן פסק פסק דין
ברור ומוחלט. רבי שניאור זלמן נפעם מהמחזה, ובעקבות כך החליט
להישאר במקום ולבדוק עוד זמן מה.

מאותו יום החלו התלמידים לקרבו יותר ואף המגיד החל להאיר לו
פנים, אט אט חבר רבי שניאור זלמן לחברת החסידים ומיום ליום
התחזקה אצלו ההבנה שיתכן והמקום כן טוב עבורו. לימים סיפר
שהמכה בפטיש שהביאה אותו להחלטה הסופית להקשר לדרך
החסידות היה אותו מחזה מפליא בו נכח לראות כאשר החסידים
עסקו בדיבורים רמים ונישאים על עבודת המלאכים והשרפים
באהבה ובריאה את קונם ומרוב השתוקקות וכיסופים הגיעו כמעט
עד כלות הנפש, באותה שעה נשמעו צעדיו הכבדים של המגיד
הגדול המתקרב, נרעדו החסידים מחמת הכבוד והיראה ושתקו
בחרדת קודש או אז החל המגיד להגיד בפניהם מאמר קצר שתוכנו
הוא: שעד כמה עילאית ונשגבה היא עבודת המלאכים את קונם
מכל מקום עבודת האדם חשובה היא לאין ערוך, בבחינת ואבית
תהילה מגושי עפר קרוצי חומר (כאשר מבואר בארוכה בליקוטי מוהר"ן תנינא
תורה ז ועוד). באותה שעה גמלה ההחלטה בלבו של רבי שניאור זלמן
להישאר במעזריטש ולהפוך לחסיד.

לימים הוא הסביר: "מצד אחד ראיתי את עוצם להטם והשתוקקותם
של החסידים עד כלות הנפש באופן שכמעט פרחו נשמתם ומצד
שני ההשפעה העצומה של המגיד הגדול שבמילים ספורות מצליח
למתן את האש הגדולה ולהחזיקם בעלמא דין בבחינת מוח שליט על
הלב "ואז נהייתי לחסיד".

יתברך לבד ואין שום חיוב הטבע כלל, וזה נתגלה על ידי השלוש
רגלים שהם בחינת מקרא קודש, כי קדושת יום טוב קורא ומגלה
הרצון שהכל רק על ידי רצונו לבד, כי בכל הימים טובים עשה
השם יתברך אותות נוראות שעל ידי זה נתגלה הרצון" (ליקוטי
הלכות, קדיש א' ע"פ ליקוטי מוהר"ן ח"ב ד').

בימים אלו, נייחל ונשתוקק "בנה ביתך כבתחילה וכוונן מקדשך
על מכונו ושם נעלה ונראה ונשתחוה לפניך בשלש פעמי רגלינו",
והיא שתתן לנו כח להמשיך אמונה ושמחה זו לכל השנה כולה,
ועל ידה נזכה לגאולה השלמה בקרוב, אמן.

ברכת מול טוב

להרה"ה ר' שמואל דוד שטרנפער שליט"א
להנהיג אורח חיים מנוגד
לדעת חולדת חב"ד
להנהיג אורח חיים מנוגד
לדעת חולדת חב"ד

ברכת מול טוב

להרה"ה ר' שמואל דוד שטרנפער שליט"א
להנהיג אורח חיים מנוגד
לדעת חולדת חב"ד
להנהיג אורח חיים מנוגד
לדעת חולדת חב"ד

ברכת מול טוב

להרה"ה ר' שמואל דוד שטרנפער שליט"א
להנהיג אורח חיים מנוגד
לדעת חולדת חב"ד
להנהיג אורח חיים מנוגד
לדעת חולדת חב"ד

ברכת מול טוב

להרה"ה ר' שמואל דוד שטרנפער שליט"א
להנהיג אורח חיים מנוגד
לדעת חולדת חב"ד
להנהיג אורח חיים מנוגד
לדעת חולדת חב"ד

ברכת מול טוב

להרה"ה ר' שמואל דוד שטרנפער שליט"א
להנהיג אורח חיים מנוגד
לדעת חולדת חב"ד
להנהיג אורח חיים מנוגד
לדעת חולדת חב"ד

ברכת מול טוב

להרה"ה ר' שמואל דוד שטרנפער שליט"א
להנהיג אורח חיים מנוגד
לדעת חולדת חב"ד
להנהיג אורח חיים מנוגד
לדעת חולדת חב"ד

ברכת מול טוב

להרה"ה ר' שמואל דוד שטרנפער שליט"א
להנהיג אורח חיים מנוגד
לדעת חולדת חב"ד
להנהיג אורח חיים מנוגד
לדעת חולדת חב"ד